

VRNITEV

MILE KLOPČIČ

*Le malo si izpremenila se, dolina,
kar ni bilo me iz sveta domov.
Ljudje so bolj molčeči, hiše so bolj črne,
in v hrib pognali za premogom so nov rov.*

*Še zmerom njive so natanko ograjene,
pobočje vse je v grede prekopano.
V nasprotnem bregu v prazni krčmi orkestrion —
saj res, saj res, zdaj vse mi spet je znano.*

*In nič ti ne pomaga, če pretvarjaš se s pogledi;
zardel si, kakor da na tihem te je sram.
Tako je, če po daljšem času srečaš znanca:
v zadregi si, ne veš z besedo kod ne kam.*

*V kanalu so otroci si zgradili mlinček
in semtertja odcedki jim ga poženo.
Z dlanmi lovili smo umazano vodo —
nikdar pozneje ni bilo tako lepo.*

*Tu hirajoče drevje, kjer smo se igrali,
kjer Lojze bil je naš najboljši tolovaj.
Koliko let je, kar ga v jami je ubilo?
In tu bezeg in plot, kjer sem ihtel tedaj.*

*Rudarji zmerom še stoje na koncu kolonije,
po trije, štirje, s hrbti v dve gube,
z rokami v žepih in s pogledi v tla —
prav kot nekoč, le mnogo, mnogo zdaj molče.*

*Ta strašni molk preži nad vso dolino,
samo iz krčme butajo glasovi orkestriona.
Negibno kameradi v žep tišče roke
in vsem beseda ista v mislih ždi: Madona!*

Iz zbirke „Preproste pesmi“, ki izide v kratkem v založbi Tiskovne zadruga.